

В ЦК ЛКСМ
УКРАЇНИ

НАЗВАНО ПЕРЕМОЖЦІВ

Центральний Комітет ЛКСМ України розглянув підсумки республіканського огляду серед комсомольсько-молодіжних колективів і молодих тваринників на кращу організацію роботи по успішному проведенню зимових громадської худоби в 1979—1980 роках. Переможцями визначено комсомольсько-молодіжні колективи: — майстрів машинного доїння корів з радгоспу «Комунар» Вінogradського району Закарпатської області; — по вирощуванню телят з колгоспу «Дружба» Кам'янсько-Бузького району Львівської області;

— по відгодівлі великої рогатої худоби з радгоспу — комбінату імені XXV з'їзду КПРС Обухівського району Київської області; — по відтворенню стада саниці з колгоспу імені Шевченка Паризького району Дніпропетровської області;

— по відгодівлі свиней з колгоспу імені Ілліча Липовецького району Вінницької області;

— по виробництві м'яса птиці з колгоспу імені Кірова Кролевецького району Сумської області;

— по виробництві яєць з колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС Славутицького району Хмельницької області.

Названі комсомольсько-молодіжні колективи занесено до Книги пошани республіканської орденів і медалей, Жовтневої Революції, Червоного Прапора комсомольської організації. Їм буде вручено пам'ятні вишиванки ЦК ЛКСМ України і телевізори «Славутич-214». Почесними грамотами ЦК ЛКСМ України нагороджено всіх членів КМК — переможців республіканського огляду.

За успіхи, досягнуті в ході зимової худоби минулого сезону, Почесними грамотами ЦК ЛКСМ України і пільговими туристськими путівками нагороджено також ряд кращих молодих тваринників республіки. Серед них — по Кіровоградській області:

Марію МИКИТИУК — майстра машинного доїння корів Неватківського відділу радгоспу Другого імені Петровського пупрового комбінату Олександрівського району;

Аллу НЕЖИНСЬКУ — майстра машинного доїння корів колгоспу імені Свердлова Добропільського району; Людмилу БУБНОВУ — доярку колгоспу «Дружба» Новоукраїнського району.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Вітаючи наших землячів з великим успіхом у республіканському огляді, бажаємо їм нових звершень у соціалістичному змаганні на честь ХХVI з'їзду КПРС, особистого щастя, комсомольського вогника.

Молодий Комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Четвер,

11 вересня 1980 року

№ 110 (2838)

Ціна
2 коп.

«ЯКЩО ЖИВЕШ НА СЕЛІ...»

МЕХВСЕОБУЧ

Присмню бесідувати із Сергієм Сулименком. Сергій — другокурсник Бобриньського сільсько-технічного училища. Майбутня його професія — тракторист-машиніст широкого профілю. Захопленість будь-якою корисною справою завжди викликає повагу. Сергій же захоплений сільськогосподарською технікою повністю. Коли хлопець говорить про комбайни, трактори, його можна слухати годинами.

У профтехучилищі до комсомольця прийшла зрілість. Зрілість механізатора, людини. Скажімо, на запитання: «Чому вибрав собі професію сільського механізатора?» — хлопець відповідає: «Жити на селі і не знати техніки? Адже від підготовки сільського механізатора великою мірою залежить доля врожаю всіх сільськогосподарських культур».

Хлопець правий. Нинішній сільський механізатор — людина ерудована, технічно грамотна. Саме такими стали, приміром, випускники Бобриньського СПТУ № 2 Олександр Цимбалюк та Юрій Матюшенко, які працюють нині шоферами в колгоспі імені ХХ з'їзду КПРС, їхні товариші — молоді трактористи Микола Крижко, Василь Колодист, Іван Костянтинів. Яку б роботу їм не доручили — перевезення хліба чи оброб-

ток посівів — вони виконають її вчасно, високоякісно. Сергій Сулименко, як і його товариш Андрій Киляченко із села Бережинки Кіровоградського району, прагне стати саме таким механізатором. Присмню відзначити, що хлопці це вдається. Майстер виробничого навчання Олександр Аркадійович Дяченко задовольнений хлопцями. Комбайни СК-5 «Нива» та СК-6 «Колос», що їх нині вивчають майбутні механізатори, — машини складні, але хлопці вивчають їх із задоволенням. І не тільки ці машини. Сергій Сулименко, та, власне, і всі його товариші по навчанню, вже можуть водити трактори всіх марок, уміють готувати ґрунт під озимі, виконувати інші сільськогосподарські роботи.

Захопленості хлопців із сільського професійно-технічного училища можна тільки позавидувати. Правильну дорогу вони вибрали. Адже після закінчення навчального закладу вони навчатимуться не тільки професії тракториста-машиніста широкого профілю, дістануть не тільки шоферські права та посвідчення слюсаря-ремонтника. Вони матимуть атестати про середню освіту, які дадуть їм змогу вступити до технікуму чи вищого навчального закладу. Власне, і приклад у хлопців перед очима. Раїса Іщенко, випускниця Бобриньського сільського профтехучили-

ща, має атестат з усіма відповідними оцінками. Нині ділячись працює в цьому ж навчальному закладі і вирішила вступити до Індустріально-педагогічного технікуму. Таких прикладів можна навести чимало. Бо ж нинішнім молодим механізаторам відкрито сотні дверей, у тому числі й у вузи і технікуми.

Правильно роблять і Сергій Сулименко, і Андрій Киляченко і їхні товариші, які наполегливо оволодівають технічними знаннями. Їх багато таких у навчальному закладі, енергійних, завзятих, закоханих у поле. Райком комсомолу видає їм путівки на навчання, стежить за їхніми успіхами. Не випускають з поля зору своїх комсомольців і секретарі колгоспних та радгоспних комсомольських організацій. Адже вони — майбутні висококваліфіковані механізаторські кадри, на чий плечі ляже відповідальність за долю врожаю.

Тим більш буває прикро, коли правління колгоспу чи дирекція радгоспу приділяють мало уваги тим, хто вирішив пов'язати свою долю з полем. Нещодавно, скажімо, в кабінеті поглиналися випускники середньої школи Віктор Нечипоренко та Анатолій Шевченко. Хлопці розповіли, що секретар комсомольської організації радгоспу «Червона зірка» Людмила Копотій видала їм комсомольські пу-

тівки-направлення на навчання в сільське профтехучилище, а ось дирекція господарства не змогла вирішити питання забезпечення майбутніх механізаторів стипендією. І тільки після втручання райкому комсомолу все стало на свої місця.

Для районного комітету комсомолу питання механізаторського всеобучу стало основним на даному етапі. Та воно й зрозуміло: район наш в основному сільськогосподарський, головна фігура у нас — сільський механізатор. Райком займається і займатиметься направленням сільських юнаків і дівчат на навчання механізаторських професій. Нещодавно, наприклад, бюро райкому прийняло постанову, в якій, зокрема, говориться про необхідність залучення всіх без винятку сільських юнаків і дівчат до навчання механізаторських професій. Учитиметься

не тільки колгоспна чи радгоспна молодь, а й учителі в сільських школах та середніх школах. Механізаторські курси діятимуть в усіх господарствах. Хто не має професії тракториста чи комбайнера — набуде її, хто вже має — підвищить професійний клас.

Нині на порядку денному роботи райкому комсомолу — проведення в колгоспах і радгоспах загальних зборів «Живеш на селі — знай

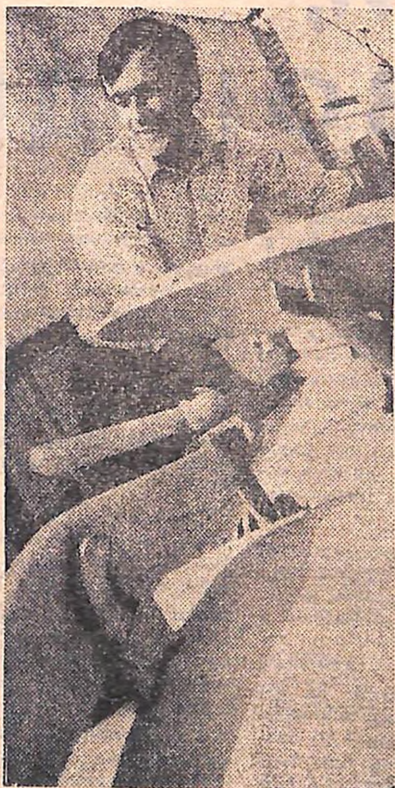
техніку». Такі збори вже проведено, наприклад, у колгоспі імені Шевченка. Присмню відзначити, що комсомольці і молодь цього господарства ухвалили постанову, яка, зокрема, зобов'язує всіх юнаків і дівчат віком до 30 років набути спеціальності механізатора.

А вчитися є де. Бобриньське сільське професійно-технічне училище має змогу прийняти на навчання всіх, хто хоче стати хліборобом. До речі, в цьому закладі є всі умови для навчання. Тут створили чудові кабінети, класи, спорудили новий п'ятиповерховий гуртожиток. Спортсмени теж не будуть нудувати: в училищі організовано кілька спортивних секцій. Появилися вже й свої розрядники. Олександр Пісний, наприклад, має спортивний розряд з футболу, Вадим Жайворонюк — з класичної боротьби, Олександр Недзельський — з волейболу.

Майбутні механізатори — це надія всіх господарств району. Вони — володарі нової потужної техніки, яка ходить полями колгоспів і радгоспів. Вони — поважана на селі люди, яким довірено долю врожаю всіх сільськогосподарських культур, творці неродного достатку.

В. МУЗИКА,
перший секретар Бобриньського райкому комсомолу.

ФОТОРЕПОРТАЖ

Ще одна фабрика молока стала до ладу в Бобриньському районі — в колгоспі імені ХХІ з'їзду КПРС. Це — новий механізований комплекс на 1200 корів. Тут усі процеси механізовані, що (з виходом комплексу на проектну потужність) дасть змогу операторів машинного доїння обслуговувати 120 корів. А річна продуктивність на той час становитиме 30 тисяч центнерів молока.

На знімках: лаборантка Любов Григорівна РОСЛАВИЦЬКА. Її по праву називають господаркою молочного блоку. Колишня доярка досконало оволоділа новою для себе професією і нині успішно тут працює; безприв'язне утримання худоби дає можливість значно підвищити продуктивність стада; водій грузовика Віктор КРУШЕЛЬНИЦЬКИЙ. Він по-ударному трудиться на комплексі. В тому, що колгосп реалізує все молоко тільки першим сортом, немала заслуга комсомольця.

Фото Р. ЄПЕЙКИНА.

Вахта триває

ГАГАРІН (Смоленська область), 9 вересня. (Кор. ТАРС). Молоді будівельники з багатьох союзних республік і міст-героїв приїхали сьогодні на батьківщину першого у світі космонавта на зміну інтернаціональному студентському загону імені Ю. О. Гагаріна. Вони продовжать спорудження об'єктів, закладених студентами в ході третього трудового семестру.

У бригадах — близько 500 чоловік. Більшість добровольців дуже добре підготовлені, освоїли по кількох суміжних професій: для захарування в ударний загін вони склали у своїх областях і республіках екзамени на професійну майстерність.

Комсомол — шеф міста Гагаріна. Руками молодих тут уже споруджено близько 400 об'єктів. Серед них — школи, дитячі садки, житлові будинки, заклади культурно-побутового призначення.

**Передови
до політзаняття**

ного інженера С. Г. Мітцева. Вони вчать, щоб учити.

Як і торік, прийдуть на заняття гуртка «Ос-

НА ЗАНЯТТЯ— ВСІЄЮ БРИГАДОЮ

Дванадцять гуртків системи комсомольської політосвіти дітямуть на Нобузькому нікелевому заводі. Два з них почнуть роботу вперше. Програму занять складено залежно від конкретних завдань, які стоять перед сайчанами. Використовуватимуться різні форми навчання: лекції, семінари, конференції. Основна увага приділятиметься активним методам навчання. Серед додатково намічених тем — «Учепни, не перетворіть світ», «Молодь та ідеологічна боротьба».

Вересень — гаряча пора у пропагандисті: старшого технолога П. З. Старик, завідувачого хімічною лабораторією Г. І. Баріла, голов-

ного економічних знань» членів комсомольської молодіжної колективу імені 60 річчя ВЛКСМ (бригадир М. Лозинський, групкомсорг О. Мусульман). Прийдуть у повному складі. І поруч з успішним навчанням ітиме ударна праця. Адже колектив бригади ще 20 березня північного року рапортував про виконання свого п'ятирічного плану. Бригаду нагороджено Ленінською Почесною грамотою. Комсомольці взяли зобов'язання до дня відкриття XXVI з'їзду партії виконати завдання першого кварталу 1981 року.

А. САКАЛ,
другий секретар Голосівського райкому ЛКСМУ.

Комсомольсько-молодіжна бригада електромонтажників на чолі з Олександром Поповим добре відома в робітничих колективах обласного центру. Працюють хлопці на заводі «Червона зірка». Досягають високих результатів, виступають з ініціативами і пропозиціями. Так, на початку північного, останнього року п'ятиріччя колектив

Попова одним з перших на заводі вирішив боротися за звання бригади зразкової дисципліни.

Включившись у змагання за гідну зустріч XXVI з'їзду КПРС, бригада електромонтажників Олександра Попова підтримала почин колективів формування депутатів Верховної Ради СРСР В. І. Гетьманця і зварників Л. С. Кеслера, які вирішили до дня відкриття з'їзду виконати ще одну річну норму. КМК — послідовний бізнес досвідчених заводчан, він уже гортає трудовий календар травня 1982 року.

На знімку: Олександр ПОПОВ і групкомсорг бригади Микола ДОРОШ. Фото Р. ЄПЕЙКИНА.

XXVI

У комсомольця Анатолія Веруша цікаво спостереження. Він — слюсар-оператор Малишківського підприємства по виробництву яєць. Добре оволодівши секретами виробництва, технологією догляду за курми, Анатолій добивається хороших результатів. Разом з передовою іташницею Марією Миколаївною Коркач вони щодня одержують 10—12 тисяч яєць від закріпленого поголів'я.

Фото Р. ЄПЕЙКИНА.

**З ПОЧАТКУ
РОКУ
РЕДАКЦІЯ
ОТРИМАЛА
5527 ЛИСТІВ**

листи

З чого починається культурне дозвілля на селі? Часто — з епістолярного мистецтва, коли молодь збирається дружини гуртом за «крулим столом» і пише сердито-го листа до редакції. Факти в цих дописах стережливі і з року в рік майже не змінюються.

Наші кореспонденти, як правило, песимістично позитивляють, що в їхньому селі є прекрасний клуб (чи Будинок культури), духовний інструмент, костюми тощо, але немає художньої самодіяльності.

Стара історія. І така ж типова, як і відповідь-мовчанка на критику окремим керівників радгоспів і сіл нашої області. Звичайно, в народі кажуть, що мовчання — це золото. Але в даному разі це — фальшиве золото недопустимої байдужості і пасивності.

Так от, 12 червня північного року в «Молодому комунарі» було опубліковано рейдовий матеріал з Олександрівського району під назвою «Парадокс Мельпомені». В ньому йшлося зокрема, про Михай-

ФАЛЬШИВЕ ЗОЛОТО МОВЧАННЯ

ГОРТАЮЧИ ПОШТУ

Або ж пишуть нам про те, що хата, яку називають клубом, уже валиться. Ремонтувати її не збираються і нового приміщення теж не будують.

Подібних листів ми отримуємо чимало. Ось, скажімо, нещодавно до нас прийшло два колективних листи-скарги.

У першому — від молоді села Тишківки Довровеличівського району — радки сповісти паркання на те, що в клубі «лишилися старі, потрошені інструменти». А тому не проводяться вечори танців, концерти і т. д.

З листа від мешканців села Місків Новоукраїнського району дізнаємося, що тут: «... є хороши Будинок культури, де директором працює О. М. Колісниченко. Робота його полягає в тому, що він відвідує і значить це приміщення з 20.00 по 23.00. Та й то нерегулярно». І далі говориться про те, що в СБК ніякої культурно-масової роботи не проводиться.

ліський СБК, приміщення якого в аварійному стані, про страхотливий споруду — клуб села Бірок, пристроєний строки будівництва районного Будинку культури. Член рейдової бригади зустрічався з головою колгоспу, виконкомів сільських Рад народних депутатів і головою інженером відділу капітального будівництва райвиконкому В. М. Бакком. Були ділові розмови, запевнення, пояснення тощо. Тим часом редакція на згаданий матеріал досі не отримала жодної відповіді.

Нам незрозуміло: кого ж сільські керівники Олександрівського району ігнорують — редакцію чи своїх односельців? Пояснить нам, шановні товариші. Адже з фальшивого золота мовчання не можна виготовити такої неспадної речі, як самозаспокоєння. Тим більше — культурного дозвілля молоді на селі.

В. ГОНЧАРЕНКО.

СТИМУЛ ЗДОРОВ'Я— ГАРТУВАННЯ

СЛОВО
МЕДИКОВІ

Наші діти рухаються значно менше, ніж їх батьки. Вони сидять за партою в школі, готують уроки вдома, годинами просиджують біля телевізора.

Дослідження вчених показують, що малорухливий спосіб життя є головною причиною ослаблення серцевого м'яза, а це зрештою призводить до збільшення кровотоку судин, які з часом втрачають еластичність, стають крихкими, і тоді починає розвиватися атеросклероз.

Діяльність серцево-судинної системи тісно пов'язана з роботою органів дихання. Через легені з крові видаляється вуглекислий газ, а сама кров застачується киснем, необхідним для нормального життєдіяльності організму. У зв'язку з цим важливого значення набувають тренувальні дихальні системи і вивчення правильного дихання.

Відкриття робити через нос, тоді повітря, що надходить, очищається від пилу і прогрівається. Зігрите, воно не охолоджується швидко, миттєво і сушить. Видих рекомендується робити через рот, що дозволить подовжити процес видиху, який по-

винен бути в двічі — дві рази довше, ніж вдих.

Бажко переосвітлення значення загартування і зосереджені змиченні здоров'я. Вони відомі опір організму впливають несприятливих факторів зовнішнього середовища для людського організму.

Починати загартування можна в будь-якому віці, але з дитинства. Найбільш поширені фактори загартування — сонце, повітря і вода. І тут мені хочеться навести такий приклад.

Ірина Родина в дитинстві хворіла опіокоденітом, лікарі радили тільки бути на повітрі, вона стала займатися козаканським спортом, а потім фігурним катанням. Навчання на багаторазово загартувало її, і хвороба відступила. Ірина стала багаторазовою чемпіонкою СРСР, Європи, світу, олімпійських ігор.

Стимул для міцного здоров'я — щоденне загартування і, безумовно, різноманітні заходи. Цей лист найкраще відповідає новій комплексній ГНО — оздоровчій історії, кридені в язи, висока працездатність і творче довголіття мільйонів радянських людей.

В. КУРИЛОВА,
методист обласного лікувально-фізкультурного диспансеру.

**ХОЧА ЛИСТА
Й НЕ НАДРУКОВАНО**

**ОХ, ОЦІ
АВТОБУСИ...**

Наш читач С. Пепетенько повідомив редакцію про такий, досить неприємний, факт. Нещодавно, повертаючись із аляску, що знаходиться в районі Новомиколайівки, він зустрівся на кінецьній зупинці автобуса, що ходить за маршрутом № 2. Машини довелося чекати майже годину.

Нарешті водій автобуса № 92-68 «Ікарус-260» відкотив до зупинки, висадив пасажирів і... зник у

невідомому напрямі. Повернувся аж через 20 хвилин.

С. Пепетенько запитав, чи встановлено в диспетчерській автотранспортного підприємства 19921 контроль за рухом міського транспорту? Так, установлено. Про це у відповідь на лист С. Пепетеньки до «Молодого комунара» написав начальник згаданого підприємства Л. М. Обдан.

Він також повідомив, що факти, наведені С. Пепетеньком, мали місце. За порушення правил перевезення пасажирів водію автобуса № 92-68 т. Загурському оголошено догану.

Лист С. Пепетеньки обговорено на зборах шоферів другої автоколонни.

СКАЖИ, ХТО ТВОЇ ДРУЗІ...

ГРАНІ МОРАЛІ

На поставлене запитання коху, відповісти сам. Першим, кому я довіряю, є усьому, буз клопець з нашої гамірливої вулиці Іван Боцман. Від природи у нього буз дефект слуху, і однопіткі часто не приймають його до гурту. А мені з ним було цікаво й хороше.

Іван ріс кмітливим, дуже любив малювати. Описав Іван стаа художником.

Спливали роки, появлялись нові друзі і знайомі. Різні то були люди за характером. Одних я й досі згадую з теплотою і ніжністю, а інші... Та все ж я ніколи не нудувався, здавалося, що отек і проживу в дружньому оточенні все життя працюватиму з друзями.

Та сталося нещастя. Лікарі врятували мені життя, але я назавжди лишився

прикутим до ліжка. П'ятий рік живу за козими, написаними законами буття: кожний день боротьба, щогодини і щохвилини суперечка з недугою.

Мужність, витримка, воля. Ці слова я не раз чув і повторював їх, коли тричі за мною зачинялися двері операційної, коли нестерпний біль виводив з рівноваги, не даючи навіть дихнути і повернутися.

Про моє здоров'я, про моє майбутнє турбувалися знайомі і незнайомі люди. З людською добротою я нерідко зустрічаюся і тепер. Та все ж, змінювали лікарняне ліжко на домашнє, я відчув себе приреченим: з ранку до ранку пекучий біль, сірі будні, внутрішня пустота, розчарування. Ось коли хотілося б мати справжнього

друга, на чий плече можна було б спертися в скрутну хвилину. Коли вже згодом я прочитав крилаті слова великого Арістотеля, що раз переконався в їх справедливості. Ось вони, ці слова: «Дружба — найнеобхідніше для життя, бо ніхто не побажає собі життя без друзів, навіть якщо він має усі інші блага».

Спитайте, а де ж тепер друзі, з ким я лишилася? Так, їх у мене було куди більше, аніж тепер. Та нітрохи не жалкую за ними, хто лицемірів своєю штучною добротою. З ким же я тепер? Правду кажу, не самотній.

З нетерпінням чекаю того моменту, коли листоноша опустить у поштову скриньку кореспонденцію. Тоді перш за все беруся

за листи. Листи—зони, як люди, щоденно входять у мій дім, приносять новини, привіти, добрі побажання від моїх друзів, з якими я ніколи не зустрічався. Їхня допомога, дружня підтримка, тепле слово розтоплюють лід, який інколи осідає в душі від жалю, що не маю дожити свій вік у всій його неповторній красі, пройти босоніж по ранкової росі, нахилити до себе розквітлу гілку яблуні в батьківському саду і гнутися в неї устами...

З цих добрих листів і телеграм я черпаю насагу для творчості: красназачої і науково-дослідної роботи, якою займаюся всерйоз.

О. РЯБОШАПКА.
М. Знаменка.

ОБРАЗ ЖИВОЇ КРАСИ

У НАС В ГОСТЯХ ЖУРНАЛ
«СЕЛЬСКАЯ МОЛОДЕЖЬ»

При вигляді овалного обличчя, похилих плечей, довгої лінії стегна у людини освіченої оживуть у пам'яті полотна Модільяні. На цьому образі вже лежить печать любові і захоплення художника. Спокійна свідомість того, що образ утворюється, оспівано художником, який особливо тонко відчував красу, породжує свідомість спокійної значущості.

Мода прагне допомогти жінці охарактеризувати, урізноманити свій образ, не втрачаючи домінуючий стиль. (Одній не заважає спортивності, іншій — жіночості. Що робити? Не міняти ж свій стиль на протилежний. Дівчина зі спортивною фігурою і цілеспрямованим кроком у сукні з крильцями? Але який край і пластичної тканини з графічними деталями не суперечить строгості образу й одночасно пом'якшує його.)

Нудно виглядають рафіновані, хрестоматійні стилі в чистому вигляді — класичний, спортивний, романтичний. Усюди

відбувається їхнє доповнення одним, взаємопроникненням. Хоча й тут є свої правила.

І ще один знак сучасності — дух молодості. Якщо вам немає двадцяти, смішно грати образ дорослої дами. Смак підкаже вам, чого треба уникати — «дамських» фактур — важких шовків, тканин з люрексом, парчі, оксамиту на шифоні, взагалі тканин дорогих. Важких, складних зачісок. Чому вони протипоказані молодим? З роками жінка звичайно поглищає, набуває статечності, стає менш рухливою, дорогі речі виправдані її матеріальним статусом. Важкі тканини не переносять вільних форм. Появляються тісні сукні — чохла, які сковують, стискають, утворюють у суперечності із динамікою молодого тіла. Підвіски, масивні золоті каблучки на тонких дівочих пальцях — чужі, а тому неприродні. Не випадково ювелірні прикраси з білого металу стають дедалі популярнішими у молоді.

Костюм несе й настрій пори року. Зимовий одяг не тільки

зігріває, а й виражає ідею теплоти, затишку, повного захисту від негоди. Навіть трим узимку більш штучний, як захисне покриття шкіри. Осінній одяг м'який, складний, теплий типів, повторює тонку красу в'янучої природи. А весною ми чекаємо оновлення. Навіть нова мода починається з весни. Осінь і весна, схожі погодними умовами, дуже відрізняються настроєм. Пухнастість, ворсистість тканини нагадують про тільки-но пережиті холоди, а тому заважають мажорному весняному сприйняттю, це як змія, що скидає шкіру. Легке світле пальто, плащ, комплект чистих, свіжих тонів — у гармонії з яскравою зеленню і небом. Літній одяг не тільки той, у якому нам легко й прохолодно, — це ще й ідея легкості і прохолоди: базовна замість задушеного кримплену, туніка замість брючного костюма, гама райдуги замість блискучих тонів холоду. І грим мінімальний. Спекна не переносить ніяких покриттів на обличчі — як би голим не прикрашає обличчя, якщо шкіра

не дихає, значить немає повного комфорту, значить у цьому немає смислу і значить це суперечить смакові.

Журнали мод постійно приносять нам нові зразки. І тут не заважає обережність. У блиску нових тканин, захоплюючих кольорових поєднань чудових художніх модельєрських робіт самих по собі є небезпека очаруватися образом, чужим вашому світобаченню. Недавно дізнав почуття викликав показ мод однієї зарубіжної фірми. Вся колекція відроджувала дух пережитого й воєнного часу, настрій Європи 40-х років. Хвора мода завжди літопис хаотичного часу. Виживає, але разом з тим похилий, позбавлений сили кольоропоєднання — розбіленого червоного, неначе вицвілого синього, з мельканням бірюзового, або ж стомлені: сіро-рожевий, стертий фіолетовий. Атмосфера страху, загальна депресія, судорожне прогнісання грізної другої світової війни, що насувається, — передісторія виникнення цієї моди. Жалюгідні спроби закріпи-

тися за симазли мирного, «кращого» життя. Відроджуються будучі елементи: пір'я на капелюшках, шовкові брючки, вишиті і з'язані ридикюлі. Проступає найбільш виразна «беззахисна» жіночість: атласні сукні, корсет швидше роздягають, ніж одягають, обличчя — штучні маски: великі темні губи під товстим шаром помади і навіть чорна вуалетка. Композиція костюма — на перехресті ліній і напрямів — найнеспокійніша. Все і об'єднує за настроєм і, насмілюся сказати, — не сучасне духом, формами, образом. Позитивна, здорова мода, звичайно, від цього напрямку не потерпить.

Сліпе наслідування моди відходить у галузь історії. Турбота про зовнішній вигляд перестала йти під знаком втраченого виправданого неопізнаним надбанням — здатністю краще бачити, тонше розуміти, гостріше відчувати.

Є. ЄЛЕНИКОВА.

Переклад з російської.

ЖИТТЯ МОЛОДІ ЗА РУБЕЖЕМ

Будапешт

Більш як 40 тис. тонн і далі енергійно приймають до занять у професійно-технічних училищах Угорщини. В останні роки в республіці постійно зростає інтерес до робітничих спеціальностей. За роки ініціативної політики на розвиток мережі професійно-технічного навчання в Угорщині буде виділено близько 14 млрд. форинтів, що перевищує суму асигнувань у цій галузі за дві попередні п'ятиріччя. В цьому навчальному році перед майбутніми робітниками гостинні підпідприємстві учнів професійно-технічних училищ в Будапешті, Дебрі, Мішкоцвіці.

Берн

Середній сутичний молоді з поліцією — станція в Доріху. Поліція жорстко розправилася з юнаками і дівчатами, які вийшли на вулиці міста, щоб закрити свій протест проти закриття центру культури для молоді. У ході проведення поліцією арештів затримано близько двохсот чоловік.

Нью-Йорк

Студенти американських коледжів зіткнулися з позовом навчального року з рекордним за останні десятиріччя підвищенням плати за навчання. Як повідомляв журнал «Бізнес Уїк», у середньому по країні вона зросла на 12,3 проц. і становить майже 3 тис. доларів на рік. «Чеснішою» став коледж м. Амхерст (штат Массачусетс), який підвищив плату відразу на 21,4 процента.

Токіо

Тут закінчив роботу черговий пленум ЦК лівої демократичної молоді Японії. Пленум підняв питання боротьби з лівою іншою до парламенту, що відбувся влітку цього року. І намітив курс виступу молоді проти наступу реакції на права і майбутнє молодого покоління країни.

Багдад

40 нових будівель для селищних сімей спорудив міжнародний студентський будівельний загін у південних провінціях Іраку. В країні успішно завершили третій трудовий семестр, організований ініціативою національної студентської організації Іраку. Десятки тисяч юнаків і дівчат країни працювали влітку на підприємствах і сільськогосподарських об'єктах республіки. Велику допомогу вони подали в проведенні кампанії ліквідації неписьменності.

(ТАРС).

ПОДІЇ,
ФАКТИ,
КОМЕНТАР

СЬОГОДНІ У ВИПУСКУ:

РАДЯНСЬКІ
СТУДЕНТИ
ПОДАЮТЬ РУКУ
ДРУЗЬБИ
ДО ПОДІЇ В ІСПАНІЇ
МОЛОДЬ ПЛАНЕТИ:
ДЕНЬ ЗА ДНЕМ

Донедавна Іспанія трималася окремо від своїх західно-європейських сусідів, і багато їхніх хвороб були їй невідомі. Та імпортна епідемія всюдозовності поволі взяла своє. Порнографія увірвалася туди на Піреней і в шаленому вихорі закрутилася на теле- і кіноекранах. Наркотики заповнили чорний ринок, дешеве чтиво — ринок книжковий. Стала швидко зростати злочинність.

Імпортна епідемія

Іспанська статистика відзначила одну тривожну закономірність: злочинність у країні молодішає не днями, а годинами. Близько третини розкритих минулого року злочинів було вчинено особами, що не досягли 16 років. «Дитяча злочинність набирає загрозливих розмірів», — поспішила попередити преса. «Не вистачає місць у школах і на фабриках. Кожний третій випускник університету не знаходить застосування своїм знанням», — пояснюють причини соціологи.

«Проблеми дитячої злочинності не можна розв'язати в короткі строки, — пише столичний журнал «Бланко і негро», — тому що урядові ніколи — чи нема чого? — займатися створенням нових робочих місць, гаяти час і втрачати сили на організацію дозвілля підлітків». Але, виявляється, тому, що не вистачає дитячих виправних колоній. Існуючі ж обмежують свою діяльність функціями покарання. Завдання, схоже, розв'язання немає. «Створення належних виправних центрів для малолітніх злочинців — це в галузі утопії, враховуючи значні кошти для їх організації», — неспівмірно робить висновок журнал.

М. КОЖУХОВ.

(АПН).

Брудний бізнес

У Федеративній Республіці Південно-західної Африки розмови про досвід порнографії збройної фірми «Рейнметал». Працівники в Південній Африці опитано устаткування для виробництва боеприпасів, випущених цією фірмою, в Саудівській Аравії — автоматах, в Аргентині — гарматах. Десять потрапило і в Іран.

У ФРН існує закон про експорт зброї, згідно з яким озброєння може експортуватися лише в ті країни, для яких міністерство економіки ФРН видає дозвіл. Підприємства Африки, Саудівська Аравія, Аргентина та Ізраїль не значилися у цьому списку. Вони були незаконно продані іранцями.

Фірма мала поставити це устаткування і зброю в Парагвай, Італію та Іспанію. Міністерству економіки було подано підтвердження про придбання зброї на місці призначення. Але, як видно, ці країни послали просто нерозумілими листами.

Як знали в «Рейнметалі», що замовлена зброя відправилася з навіантами країни дати? Керівництво фірми зображає саму невинність: «Військово-технічні постави здійснювалися фірмою «Рейнметал» точно в рамках закону». Але хто повірить цим словам?

Легальна торгівля зброєю сама по собі досить сумнівна. Нелегальна ж торгівля є найзлочиннішим злочинним проти людства який переворотили навіть смертний грим колініалізму. Підлі та брудні операції по поставках зброї в небезпечні позиції міжнародної безпеки повинні зустрітись підсуд.

Й. РЕДІНГ,
західнонімецький письменник.

(АПН).

Кельн.

ЗА ЗАКОНАМИ ДРУЗБИ

У МОЗАМБІКУ — РАДЯНСЬКИЙ СБЗ

У місті Дондо, що розташоване в мозамбікській провінції Софала, менш як за місяць було споруджено родинний будинок на 50 ліжок. Можливо, введення в дію чергового закладу міністерства охорони здоров'я не викликало б особливого інтересу (адже практично щомісяця в різних кутках республіки відкриваються нові центри здоров'я), але цей родинний будинок особливий. Він — дітище спільної праці двох молодіжних бригад: радянської студентської будівельної бригади та бригади добровільної праці Організації мозамбікської молоді (ОММ) «Червона зірка».

Закладаючи перший камінь інтернаціонального будови, начальник відділу добровільних молодіжних бригад ОММ Арнольду Паріу підкреслює, що спільна робота радянської й мозамбікської молодіжних загонів — приклад традиційних відносин дружби і співробітництва між народами, партіями та урядами СРСР і НРМ. Прибувши радянського студентського загону в Мозамбік стало новою яскравою демонстрацією політики інтернаціоналізму, що проводиться Країною Рад. Молоді наших країн, відзначив він, внесли свій вклад у боротьбу за досягнення спільних цілей — щастя народів, мир і соціальний прогрес на землі.

Участь радянського СБЗ в роботі на будовах Мозамбіку було передбачено підписаним у грудні минулого року в Мапуту Проголошенням про співробітництво між ВЛКСМ, КМО СРСР і ОММ на 1980—1982 роки. Бійцями інтернаціонального загону стали студенти вищих навчальних закладів міста Омська.

Ми взаємали своїм обов'язком, — розповів боєць загону Віталій Гудименко, — не просто виконати виробничі завдання. Одним із наших голов-

них завдань була передача мозамбікським товаришам досвіду роботи в СБЗ. Нам удалося сформувати і навчити кілька бригад мулярів, теслярів, штукатурів і покрівельників. Наші бійці стали справжніми наставниками-вихователями майбутніх командирів будівельних молодіжних загонів Мозамбіку.

У розмову включився комісар загону Валерій Сунцов. Він розповів про випуск «бойових листків», фотографів для бійців СБЗ. До речі, фотографії стали своєрідною хронікою життя загону: у них відбито всі його етапи — від вручення бійцям закордонних паспортів до святкового прийому, організованого на честь завершення будівництва міністерством внутрішніх справ НРМ і міністром-резидентом у провінції Софала М. Мзешиньє.

На вечорах самодіяльності, на зустрічах з мозамбікськими друзями, — відзначив Валерій, — ми розповідали їм про Радянський Союз, його історію, трудові будні, про роль радянської молоді в будівництві комуністичного суспільства.

Працювати нашим студентам доводилося у важких погодних умовах. Добре відомо, що тако африканська злива. Але негода не змогла перешкодити будівництву. Гостинно зустріли студентів з СРСР місцеві жителі.

Перед від'їздом радянські студенти вручили своїм мозамбікським друзям символічний ключ від спорудженого спільними зусиллями будинку. На ньому майстерно виведено: «СБЗ, Мозамбік, 1980, СРСР». Вони подарували бійцям «Червоної зірки» бібліотеку, інструменти, спортивний інвентар і форму бійців радянських СБЗ.

А. ВАЩЕНКО.

кор. ТАРС.

Мапуту.

О. ДРОБ'ЯЗКО

О. ШЕВЧЕНКО

В. ОСТАПЕНКО

О. ЛОПАТИН

В. МЕЛЬНИК

Н. ІНГОЛЕНКО

БАГАТЬОХ з них ми пізнали відразу — дужих, бадьорих, натренованих. На бігових доріжках стадіону спортлугу «Зірка», в стрілецькому тирі обкому ДТСААФ, у плавальному басейні ДЮСШ обласного спорткомітету ці юнани і дівчата почували себе впевнено, захоплювали своєю силою і вправністю. Це були саме ті спортсмени, для яких девіз «Олімпійський рік — не тільки для олімпійців» став покликом до дії. І в багатьох видах спорту ці юнани і дівчата взяли свою заповітну висоту, здобули чемпіонські титули у своїх колективах фізкультури, у міських та районних змаганнях. І ось — обласний фінал першості країни з багатоборства ГПО на призи газети «Комсомольская правда».

ТАК, на цих змаганнях мали бути кращі з кращих. 1380 колективів фізкультури, в яких налічується понад 362 тисячі фізкультурників, на змагання попередніх етапів чемпіонату країни, у Кіро-

граді? Як там, скажімо, світловодці? В минулі роки їхні висоти були справді завидними. У збірній вони мали тільки першорозрядників і кандидатів у майстри. Та на цей раз несподіваний зрив — лише один Володимир Ков'язін серед лідерів. У другій групі спортсменів, що виступають за нормативами ступеня «Фізичне вдосконалення», цей багатоборець справді недосяжний для інших. Кандидат у майстри спорту Володимир Ков'язін набирає 115 очок.

Та представники Кіровоградського й Ленінського районів м. Кіровограда значно випереджають світловодців у командному заліку. І голова Світловодського міського спорткомітету Григорій Манойлів пригнічений. Ще б пак — йому не вдалося цього разу згуртувати

матичні геинтівки. Та хіба тільки вони? З 52 їхніх ровесників імена лише шести в заліковій таблиці.

Тут на цей раз мають червоні передусім уже не керівники спорткомітетів, а педагоги, які відповідають за фізичне виховання учнів. Так, саме вихованці шкіл області найгірше виступили на обласних змаганнях, вони підвели команди міст і районів. І це сталося тому, що до впровадження комплексу ГПО в загальноосвітніх школах часто ставляться безвідповідально. Ще прикріше, що на низькому рівні фізична підготовка допризовної молоді. Підкреслимо, що це була не перевірка в одній із шкіл чи в одному з класів. Це був обласний фінал, на який мали приїхати найсильніші. І ось ці «найсильніші» здобули нулі.

ГОЛОВНИЙ РЕКОРД — ПОПЕРЕДУ

ГПО НА МАРШІ

Нотатки нашого кореспондента з обласного фіналу першості країни з багатоборства ГПО на призи газети «Комсомольская правда»

воград мали делегувати саме таких, які спроможні порівнятися з рекордсменами минулих років. А для того, щоб подерувати собі перемогу, є непогані умови. До послуг спортсменів області — 27 типових стадіонів, 444 спортивних зали, близько 5 тисяч спортивних майданчиків. В олімпійському році тут підготовлено двох майстрів спорту міжнародного класу, 12 майстрів і 112 кандидатів у майстри, більше 70 тисяч значківців ГПО. Отже, з такого бойового загону слід було чекати тих, хто пишається з найкращого боку: в багатоборстві ГПО.

МИ ЗНАЙОМИМОСЯ з ними. На стометрівці всі вітають долинчанина Віктора Кобицького, котрий фінішує з результатом 11,7 секунди. Учень Кіровоградського машинобудівного технікуму Віталій Мельник показує відмінний результат на вогневоому рубежі — 97 очок. Поруч нього йтимуть у списку лідерів Юрій Плюша (Гайворон) і Валентин Граданович (Добровеличківка), які вибили відповідно 93 і 92 очка. А кіровоградець Анатолій Тарасенко не мав собі рівних у секторі для метання гранати — 56 метрів.

Дівчатам, що виступають за ступенями «Сила і мужність», у плавальному басейні треба подолати стометрову дистанцію за дві хвилини, щоб мати право отримати золотий значок. Студентка факультету фізвиховання Тамара Марченко фінішує на 20 секунд раніше. І на кросовій дистанції вона закінчує забіг на 29 секунд швидше, ніж установлене нормативом на «золото». Високі її показники на легкоатлетичній стометрівці, в стрілецькому тирі, в секторі для метання гранати. В підсумку — 111 очок — найкращий результат дня.

А КОМАНДОЮ впевнено йдуть до мети долинці. Кожен із них на всіх спортивних базисах приносив залікові очки. Кращі багатоборці «Колоса» Людмила Корнєва та Віктор Кобицький вели за собою весь колектив. Он лідерство захопили кіровоградці Олександр Глущенко, Юрій Поворозко, Ніна Борик, Віталій Мельник, олександрівка Олена Дроб'язко. Та Людмила Корнєва заспокоює своїх товаришів по команді:

— Тільки колективом, тільки у всіх вікових групах ми маємо йти рівно, без зривів.

І ніхто не підвів свою команду. Серед сільських спортсменів долинці до останнього виду змагань не віддавали лідерства нікому.

А що в групі багатоборців міст

бездатний колектив, хоч у місті є чимало сильних спортсменів, які брали гору над представниками обласного центру.

— Тих, кого треба було послати в Кіровоград, — пояснив Г. Мокійлов, — не відпустили на змагання. Тож команда не в повному складі. А «заміну» взято хіба що для числа.

ДЛЯ ЧИСЛА. Так можуть пояснити свій програв і представники Ульяновського, Онуфріївського й Голованівського районів. Звідси в Кіровоград приїхали багатоборці, які навіть не виступили на районних змаганнях з багатоборства ГПО. В Ульяновському районі, скажімо, є спортсмени, котрі зевозували чемпіонські титули на першості обласної ради товариства «Колос», окремі з них сягали висоти кандидата в майстри. Але цього разу ми їх не бачили на обласному фіналі. Ульяновці набрали у дванадцять раз менше очок, ніж долинці, які перемогли в групі команд сільських районів. Серед представників міста першими були спортсмени Кіровоградського району м. Кіровограда — 1020 очок. А у світловодців (які здобули «бронзу») лише 863 очка. Такі розбіжності сталися саме з тих причин, що на змагання приїхали заперкові «чемпіони» міст і районів.

НАГАДАЄМО ще раз одну цифру — 70746: таку кількість значківців ГПО підготовлено в області в олімпійському році. То чому ж тоді після багатьох видів програми, за якою проводилися змагання обласного фіналу, такі невтішні показники? Ось бобринчанин Олег Станович долає стометрівку лише за 13,8 секунди (на золотий значок для спортсменів ступеня «Сила і мужність» треба 13,5). Представниця Ульяновського району в цій віковій групі Н. Шевчук показує результат 16,5 (не виконала нормативу навіть на срібний значок — треба 16,2). Сходять із дистанції деякі плавці.

Ще гірші результати в тирі. П'ять сімнадцятирічних багатоборців вибивають лише 12—31 очко. А коли стартували на вогневоому рубежі юнани і дівчата, яким по 14—15 років, подібних «рекордів» було зафіксовано ще більше. У хлопців найвищий результат — 36 очок, у дівчат — 33.

Представниці Світловодського, Онуфріївського, Новоархангельського, Гайворонського і Знаменського районів своїми діями давали підстави твердити, що вони вперше взяли в руки пнес-

ПЕТРІВЦІ ж знову додержались давньої традиції — не виступати на обласному фіналі. Вони й цього року вирішили твердо: якщо записувати в турнірну таблицю «бублики», то краще зовсім не брати участі у змаганнях. Але ж таке тривале перебування в тіні — недопустиме. Фізкультурним і комсомольським активістам, яким доручено справу фізичного виховання молоді, доведеться таки відповісти, чому вони знову відмовляються. Чому, скажімо, юнани і дівчата не склали заліку з фізичної та військово-технічної підготовки, чому на місцях не проведено змагань перших етапів з багатоборства ГПО? Новий фізкультурний комплекс запроваджено більше восьми років тому. І за цей час петрівці не зуміли визначитись ні в роботі по будівництву нових та експлуатації наявних споруд, ні в справі підвищення масовості і майстерності. А комплекс ГПО якраз мав стати першим рушієм у цьому напрямі.

Приїжд на зростання майстерності багатоборців ГПО зробили представники Долинського, Добровеличківського, Гайворонського районів, спортсмени Кіровограда, які стали призерами обласного фіналу. Та упустили ще дуже багато. Той факт, що на цих змаганнях висоти кандидатів у майстри взяли лише три, в нормативи першого спортивного розряду виконали тільки чотири багатоборці, дає підставу знов і знов переглянути «почерк» у роботі фізкультурних і комсомольських активістів області. Бо збірній Кіровоградщини на республіканському фіналі, безумовно, буде важко обійти ті колективи, в котрих є майстри.

ВСЕ Ж ми вітаємо кращих із кращих — чемпіонів області з багатоборства ГПО — Ніну Борик (Кіровоград), Івану Волгасву, Людмилу Зоренку (Знам'янка), Юрія Поворозку (Кіровоград), Гайсу Марталер (Знам'янка), Володимира Ков'язіна (Світловодськ), Ніну Інголенко, Анатолія Тарасенка, Віталія Мельника, Тамару Марченко, Олега Лопатіна, Валентину Остапенко (Кіровоград), Олександра Шевченка (Олександрівський район), Олену Дроб'язко (Олександрія). Вони подерували собі перемогу. Ім іти до нових висот. То хай же з них візьме приклад кожен значківець ГПО. І вони, чемпіони, і початківці мають перейти на новий рубіж, щоб мати нове сходження, яке порадує і їх, і їхніх наставників.

М. ШЕВЧУК.

Р. МАРТАЛЕР

В. КОВ'ЯЗН

І. ЗОРЕНКО

Ю. ПОВОРОЗКО

Н. БОРИК

І. ВОЛГАСВ

В. о. редактора
В. СТУПАК.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

ЕН 03111.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

316050, МСП

м. Кіровоград,

вул. Луначарського, 36.

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолабораторія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва

«Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Обсяг 0,5 пр.п. ар.

Індено 61107.

Зам. № 457.

Тираж 54000.